

tani Apponyi, hogy ha a mentelmi bizottság a sipoló és doboló képviselőket bizonyos számú ülésből kizárja, hogy ez esetben a képviselőház nem hozhat érvényes határozatokat? Pedig nyilván erre céloz, amikor azt írja, hogy az ellenzék „kikergetésével” meghozható ugyan ez a törvény, de nem lesz jogi hatályossága. A házszabályok tartalmazznak arról intézkedést, hogy a mentelmi bizottság ítélete alapján egyes képviselők az ülésszaktól kizárhatók, azt a badarságot azonban sehosem olvassuk, hogy ilyen esetben a parlament ne hozhatna érvényes határozatot. Az urak hova-tova elérkeznek a Nagy Gyurka esetéhez, aki tudvalevőleg az elnökhöz intézett táviratában csonka parlamentnek nyilvánította a magyar képviselőházat, mert valahol Erdélyben a vonata elakadt s az ülésre el nem jöhetett.

Nem tudjuk, hogy az egyszakaszos törvényjavaslat letárgyalására sor kerül-e? Nem tudjuk, mert ez tisztára az ellenzékétől függ. Az azonban minden kétségen felül áll, hogy ha ez a javaslat törvényté válik, akkor sem Apponyi, sem bárki más a törvénynek hatályosan ellene nem szegülhet.

Az ország, amely az eseményeket csak nagy konturjaiban szemléli s főképen az evidens gyakorlati következményeiből ítéli meg, azt látta, hogy az urak a baloldalon éveken át haszontalan obstrukcióval lopták az ország idejét. Az egyik kifejezett barátja volt a kerékkötésnek, a másik csak megértette, ha a szomszédja obstruált; az ilyen ravaszkodások iránt azonban a dolgozó polgároknak nincsen érzéke. A tény az, hogy erőszakosan megállították a parlamentet! Másrészt pedig látja a közvélemény azt, hogy a többség felszabadította a törvényhozást. És hogy ezt a felszabadulást arra használta

ki, hogy új főiskolákat állított, családi pótlékot adott a tisztviselőknek, megjavította az igazságszolgáltatást, vasutak építését tette lehetővé. Hát ugyan, hogy kívánhatja Apponyi, hogy a józan magyar ember visszasírja azokat az időket, amikor a véderőjavaslat tárgyalása „még nem volt bevégezve” s a képviselőház névszerint szavazott Kun Béla szabadságkérvényének elintézésén?

Kicsi a kereskedelmi iskola.

— Megint panaszkodnak a szülők. —

(Saját tudósítónktól.) Minden tanév végén és minden tanév elején fölhangzik a panasz a szegedi felső kereskedelmi iskola ellen. Nem a tanítás miatt panaszkodnak, mert az kitűnő és elsőrangú, hanem az a bajoknak a kútforrása, hogy az intézet nem tud helyet adni a jelentkező diákoknak. Sokkal több a jelentkező, mint a hely és ezért minden esztendőben megtörténik, hogy egy csomó szülő kénytelen a fiával együtt elmenni a városból, ahol iskolába szeretne volna beiratni a fiát. Tavaly öt alsó osztályt nyitottak meg, de azért sok diák kimaradt. A szeptemberben megkezdődő tanévben már csak három alsó osztály megnyitását vették tervbe, de már most az a helyzet, hogy pénteken délből a szegedi állami kereskedelmi iskolában a beiratásokat beszüntették, mert a létszám megtelt.

Nagyon panaszkodnak a miatt a szülők és a panaszkodnak van is némi alapjuk. Az idén ugyanis azt a rendszert vezették be, hogy diákok csak szülő jelenlétében vettek föl az intézetbe, illetve közhírré tették, hogy diák csak a szülőjével jelentkezhetik fölvetelre. Már most megtörtént, hogy Sepsiszentgyörgyből, Sárospatakról, meg az ország más városaiból a szülők Szegedre hozták gyermekeiket, de itt a helyett, hogy felvették volna azokat az intézetbe, egyszerűen tudomásuk-

ra hozták, hogy mincs hely. Most azután itt vannak a szülők, elköltenek itt egy jó esomó pénzt és a legjobb esetben bevárhatják, hogy a városi kereskedelmi iskolába fölveszik-e a fiaikat.

Azonban ez is nagyon kétséges. Nem bizonyos ugyanis, hogy a városi intézetben hány alsó osztályt nyitnak meg, de akárhány is lesz az osztály, bizonyos, hogy a szegediek, akiket a fölvetelnél előnyben részesítenek, a létszámot be fogják tölteni. Itt tehát csak egy megoldás van. Az állami felső kereskedelmi iskolában fönne kell tartani továbbra is az öt alsó osztályt, mert végre is nem lehet összecsiszítani az egész országból a szülőket, hogy azokat azután elutasítsák.

Beszéltünk ebben az ügyben Tóth József igazgatóval, az állami felső kereskedelmi iskola kitűnő igazgatójával. Munkatársunknak azt mondta az igazgató ur, hogy bár csak tíz osztálynak megfelelő tanári létszáma van az intézetnek, több tanárt pedig nem akarnak ide helyezni, de azért megkísérli, hogy az idén négy alsó osztályt állítsanak föl.

Ez az intézkedés nagyon kevés és nem orvosolja a bajokat. Lehetővé kell tenni, hogy minél több diák járjon Szegeden iskolába, mert a diákok kulturát és pénzt jelentenek a városnak. Fenn tartani az eddig fenntartott osztályokat és a városi kereskedelmi iskola felállítását ne legyen ok arra, hogy az állami intézetben az osztályok számát redukálják. Az új intézet új igényeket elégít ki és ezért a régi igények teljesítését megakadályozni nem lehet.

A franciák és olaszok egyesülése. Párisból jelentik: A szenátus épületében tegnap előkelő politikusok, tudósok, írók és nagyiparosok gyűlést tartottak, amelyen elhatározták, hogy egy *France-Italie egyesületet* alkotnak. Az egyesület minden eszközzel arra fog törekedni, hogy a két nép között békés befolyást gyakoroljon, hogy ezáltal a két ország közötti viszonyt barátságossá és tartóssá tegye s a mai Olaszország tevékenységének Fran-

Az anya: Nem volt! Hiszen azért tetszettem én neki. Szép leány voltam én. Pénzem is volt egy kicsi. Tudta, hogy jó asszony leszek, hűséges, takarékos, az öregek megbecsülték a dolgot... hát miért ne vett volna el. Nem is csalódott bennem. Meg is szeretett. Egyre jobban. Én is őt. Boldogok lettünk. Soha közöttünk semmi baj nem volt. Látnod így van ez. Te is megszeretnéd, ha hozzám mennél...

A leány (türelmetlen mozdulattal tesz): És... én... már a házasságtok... első évében születtem?...

Az anya: Igen.

A leány: És... akkor még... nem szerettetek egymást?...

Az anya: Édes jó istenem, te ezt nem érted, te ezt nem is értheted...

A leány: Igen vagy nem? Kérlek, anyám, légy őszinte. Igen vagy nem?

Az anya: Hát ugy, ahogy te gondold... még talán... nem.

A leány (megdöbbenve hajtja le a fejét; a szemét fáradtan behunyja).

Az anya (ijedten): Vagy igen... Talán már igen.

A leány: Nem. Ne mondd, hogy igen. Most már tudom, hogy nem.

Az anya: Hát nem. És látod: nem történt semmi baj. Látnod, megszerettük egymást. Látnod, boldogan élünk. Hidd el nekem, ezt jobban tudom én, mint te. Ha asszony leszel, majd meglátod...

A leány (kétségbeesve): Hogy van az,

hogy én eddig soha erről téged nem kérdeztelek? Miért vettem én olyan bizonyosra, hogy ti nagyon, nagyon, nagyon szerettétek egymást?

Az anya: Mert láttad, amióta csak gondolkozni tudsz, mennyire megbecsüljük egymást. Mert, amióta az eszedet tudod, csak szeretetet látsz közöttünk. Ha hallgatnál rám, te is...

A leány: Nem. Nem azért. Én eddig magamat... szépnek tartottam. Én eddig magammal... mindennel, ami rajtam van... ami bennem van... meg voltam elégedve. És ha magamról gondolkoztam... ha a tükörbe néztem mindig... öntudatlanul is... azt gondoltam... nem is gondoltam, soha nem gondoltam rá, de mindig úgy éreztem... hogy ti egymást nagyon szerettétek. Nagyon, nagyon, nagyon. Most... nem mernék tükörbe nézni.

Az anya: Miért?

A leány: Ugy érzem... egyszerre megretultam.

Az anya: Oh te csacsi, látod, milyen naiv vagy; hiába, a legokosabb leány is csak egy butácska...

A leány: Végre a magamban való bizalomnak. Nem érzem: miért élek. Nem tudom: hogyan élek...

Az anya: Oh te! Te kisleány! Te okos nagylány! Gyere ide, bujj hozzám, az öleembe, hiába vagy olyan okos és olyan tanult és művelt, mégis csak az én kedves, csacsi kisleányom vagy... Gyere ide.

A leány: Nem édesanyám.

Az anya: Nem? Miért?

A leány: Csak, édesanyám... Most ne!

Az anya: Miért?

A leány: Ne... Hiszen igen, én tudom, most más időket élünk, más idők voltak azok, nem akarlak én téged... bírálgatni... de most ne!

Az anya (lassan): Hát jó. Most ne. Majd idejössz te még hozzám. Majd belátod még, hogy nekem igazam volt. Isten mentsen, hogy én kényszerítselek... De nemsokára hazajön apa... majd akkor meglátod... ő is megerősíti, amit mondtam, igazat ad nekem...

A leány (rémülten): Édesanyám, kérlek, ne beszéljünk apával ezekről a dolgokról.

Az anya: Miért?

A leány: Nem akarom, hogy ő beleszóljon... hogy ő most erről beszéljen velem...

Az anya: (kissé sértődötten): Miért? Ő nem érdemli meg ezt tőled. Apa ugy szeret téged...

A leány: Igen, de...

Az anya: Mit de? Ezt nem érdemelte meg tőled.

A leány: Nem. Hanem én...

Az anya: Hanem te?

A leány: Hiszen majd másképpen lesz ez. Majd elmúlik ez. Hanem én most úgy érzem...

Az anya: Mit érzel?

A leány (kétségbeesve): Ugy érzem, hogy most egyszerre... egészen idegen lett hozzám.